

OGÓLNOPOLSKIE STOWARZYSZENIE INTERNOWANYCH I REPRESJONOWANYCH z siedzibą w SIEDLCACH

BIULETYN INFORMACYJNY

31

Spotkanie nad Bugiem

Z inicjatywy Prezydium Zarządu Stowarzyszenia w dniach 8-10 września w Mierzwicach nad Bugiem odbyło się spotkanie represjonowanych przybyłych z najodleglejszych zakątków Polski. Jeden z uczestników ponad 540 km przemierzył...rowerem. Do Mierzwic przybył zaproszony w-cc przewodniczący Sejmowej Komisji Praw Człowieka i Sprawiedliwości poseł Tomasz Dudziński. Zapewnił zgromadzonych, iż projekt ustawy ws. zadośćuczynienia represjonowanym jest przygotowany i niebawem odbędzie się w Sejmie jego II czytanie, na którym to posiedzeniu udział weźmie przewodniczący Stowarzyszenia Janusz Olcwiński i Anna Rakocz z Częstochowy. Posłowi wręczone zostało pismo następującej treści: „W imieniu skonfederowanych organizacji represjonowanych zgromadzonych w Mierzwicach nad Bugiem zwracam się z gorącą prośbą o udzielenie poparcia naszym wnioskom i postulatami dot. nowelizowanej ustawy z dnia 23.02.1991r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego. W uzupełnieniu uzasadnienia wcześniej przekazanych naszych uwag do ww. projektu ustawy podaję:

1. określenie w ustawie górnej granicy odszkodowania bądź zadośćuczynienia byłoby niemoralne, naruszałoby art. 77 i art. 32 Konstytucji, a także art. 5 ust. 5 i art. 14 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności określone przez Europejski Trybunał Praw Człowieka. Po powstaniu „Solidarności” pokrzywdzeni zostali nie jej głośni działacze lecz ludzie z najdalszej prowincji. Natomiast przeciętny wydatek państwa na utrzymanie jednego „utrwalacza władzy ludowej” (a jest ich co najmniej 1 milion osób!) wynosił około 25 tys. zł na okres dwóch miesięcy (w tym koszty obsługi renty, świadczenia zdrowotne, resortowe – socjalne czy kulturalne). Maksymalne odszkodowanie za

utrata zdrowia i cierpienia, jak też całość zniszczonego życia społecznego i rodzinnego, jedynie do wysokości dwumiesięcznego nakładu państwa na prześladowcę polskich patriotów, kontynuować będzie demoralizację Polaków i pogłębiać cierpienia poszkodowanych (prześladowanych zresztą nieprzerwanie przez lokalnych kacyków postkomunistycznych do tej pory). Ograniczone odszkodowanie bądź zadośćuczynienie byłoby powtórzeniem komunistycznej propagandy ze stanu wojennego „o opuchniętych z przejedzenia internowanych”, gdy tymczasem opuchlina spowodowana była przez dodawanie do posiłków „glimidu” i warunków internowania, czego osobiście doświadczyłem. I w takim przypadku internowani i represjonowani naraziliby się na śmieszność wobec opinii publicznej, a ku radości swoich oprawców - kwota 25 tys. zł zapewne nie pokryłaby dzisiaj rozbitej szyby wystawowej, a ma wynagrodzić wyrządzone na całe życie szkody m.in. leczenie w tym sanatoryjne, rehabilitację, wyrównanie utraconych zarobków i szans na normalne życie. Ponadto suma owa stanowi zaledwie 5-ciomiesięczną emeryturę „utrwalacza władzy ludowej”.

2. szkodliwym byłoby zawężenie odszkodowania lub zadośćuczynienia - po straconym bohaterze - jedynie do współmałżonka przy pominięciu osieroconych dzieci,
3. należy unikać swoistej pojęciowości projektu ustawy ukrywającej istotę zdarzeń mieszczących się w warunkach internowania i represjonowania, jakby chodziło o utratę zdrowia wyłącznie przez samą decyzję o internowaniu czy bliżej nieodgadnione warunki internowania. Doznany uszczerbek na zdrowiu internowanego, z którego powstaje obowiązek odszkodowania nie wynikał bowiem tylko z indywidualnych działań funkcjonariuszy komunistycznego państwa.

Realni organizatorzy tego zbiorowego uszczerbku na zdrowiu najpierw planowali, a następnie realizowali eksterminację uwięzionych (choćby w obozie internowania w Kwidzynie), co potwierdzają dokumenty Episkopatu Polski (w tamtym czasie jedyne obrońcy prześladowanych), Sądu Najwyższego czy Międzynarodowego Czerwonego Krzyża (w kwestii okrucieństw dokonanych na internowanych w Kwidzynie),

4. projekt ustawy stoi w sprzeczności także z art. 6c Trybunału Norymberskiego zdefiniowany w Konwencji ONZ z 9.12.1948r: „W rozumieniu Konwencji ludobójstwem jest którykolwiek z następujących czynów w zamiarze zniszczenia w całości lub części określonych grup:

- a) zabójstwa,
- b) spowodowania poważnego uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia psychicznego,
- c) rozmyślnego stworzenia warunków życia obliczonego na spowodowanie ich całkowitego lub częściowego zniszczenia fizycznego”.

Także francuski kodeks karny podaje, że ludobójstwem jest „fakt wprowadzenia w czyn ustalonego planu, którego celem jest całkowite lub częściowe wyniszczenie określonej grupy na podstawie jakiegokolwiek arbitralnego kryterium” (Stephane Courtois, Nicolas Werth, Jean-Louis Panne, Andrzej Paczkowski, Karel Bartosek, Jean-Louis Margolin „Czarna księga komunizmu – zbrodnie, terror, prześladowania” wyd. Prószyński i S-ka, Warszawa 1999, s.28).

W definicjach tych mieszczą się poważne prześladowania, na które bezsprzecznie poddani byli internowani w Kwidzynie: z pojęciem ludobójstwa łączy się systematyczne podawanie w pożywieniu środka psychotropowego „glimidu”. Środek ten niszczył pamięć i inteligencję kilku tysięcy internowanych (Jan Samsonowicz badający próbkę pożywienia z Kwidzyna po stwierdzeniu w niej zawartości „glimidu” zmarł tragicznie w celi więziennej przez powieszenie). Nie były to działania funkcjonariuszy państwa komunistycznego działających na własny rachunek – działania tych funkcjonariuszy stanowiły

bowiem fragment realizowanej polityki państwowej wobec przeciwników politycznych,

5. ws. kolegów ds. wykroczeń wszelkie dane powinien posiadać Zbigniew Romaszewski szef podziemnej Krajowej Komisji Interwencji i Praworządności, która to komisja obejmowała zasięgiem cały kraj i była wówczas niezwykle operatywna m.in. gromadziła dokumenty dot. osób skazywanych za działalność opozycyjną przez kolegów ds. wykroczeń. Kolegia także zasądzały konfiskatę mienia: pominięcie lub ograniczenie odszkodowania za tę dolegliwość już jest uznawane jako selekcja represjonowanych,

6. należy znieść 3-letni termin przedawnienia roszczeń ze względu na wiek osób poszkodowanych, a także z powodu czynów niedozwolonych (które stosowano wobec osób represjonowanych, jak też przy zwykłej nieważności decyzji administracyjnej) do których stosuje się 10-letni termin przedawnienia w myśl kodeksu cywilnego.

Mając na uwadze satysfakcjonujące represjonowanych, a nie ich oprawców rozwiązania, prosimy o osobiste zaangażowanie się na rzecz środowiska osób represjonowanych”,

1. zgromadzeni w Mierzwicach wydali również komunikat: „Informujemy byłych działaczy NSZZ „Solidarność” i opozycji niepodległościowej, iż od pewnego czasu daje się zauważyć wzrost liczby organizacji represjonowanych tworzonych przez etatowe struktury okrągłostołowej „Solidarności”. Działania te mają na celu rozbięcie naszych autentycznych, już istniejących i działających organizacji osób represjonowanych w stanie wojennym, powstałych oddolnie z woli tych osób”,

2. wydano apel do represjonowanych i ich rodzin o masowe kierowanie pism poniższej treści na ręce Premiera RP p. Jarosława Kaczyńskiego (00-583 Warszawa Al. Ujazdowskie 1/3), Marszałka Sejmu p. Marka Jurka (00-902 Warszawa ul. Wiejska 4/6/8), Prezydenta RP prof. Lecha Kaczyńskiego (00-902 Warszawa ul. Wiejska 10): „Mijają kolejne lata zapewnień najwyższych władz Rzeczypospolitej Polskiej, obiecujących uregulowanie problemów osób represjonowanych, które pozostają wyłącznie w sferze pustych słów. Wyrażam swój protest przeciwko bierności i opieszałości władz w uregulowaniu tych spraw. Wielu z nas żyje w krytycznych warunkach

materialnych, a bardzo często też i w skrajnej nędzy. Proszę więc w imieniu własnym, wszystkich represjonowanych oraz naszych rodzin o jak najszybsze, zdecydowane i śmiałe podjęcie działań ustawodawczych dla tych co poświęcili swoje życie, zdrowie i mienie w walce o wolną i niepodległą Polskę, abyśmy mogli wreszcie żyć godnie we własnym kraju”.

3. na ręce prezesa IPN Janusz Kurtyki skierowane zostało pismo o treści: „My, niżej podpisani przedstawiciele skonfederowanych organizacji represjonowanych wyrażamy swój zdecydowany sprzeciw wobec decyzji prokuratora IPN w Gdańsku (sygn.akt: S41/06/Zk) umarzającej śledztwo p-ko winnym bestialskiego masakrowania internowanych w Kwidzynie w dniu 14 sierpnia 1982r. Decyzja prokuratora stwierdzająca, iż katowanie internowanych z trwałym okaleczeniem oraz fałszowanie dokumentów nie jest czynem zabronionym jest pośmiewiskiem i szyderstwem z wymiaru sprawiedliwości oraz drwiną z katowanego człowieka, kpina z jego godności oraz poszanowania zdrowia i życia. Powyższa haniebna decyzja jest zarazem próbą zatuszowania prawdy o tamtych wydarzeniach i świadczy, że w wymiarze sprawiedliwości bardzo głęboko zakorzeniła się komunistyczna agentura. Wnosimy więc o powołanie komisji z osób prawych i uczciwych do ujawnienia wszystkich okoliczności maltretowania internowanych w Kwidzynie”.

4. do Ministra Sprawiedliwości wystosowane zostało pismo: „My, niżej podpisani przedstawiciele skonfederowanych organizacji represjonowanych zwracamy się do Pana z wnioskiem o zdecydowane i śmiałe decyzje dotyczące usunięcia z wymiaru sprawiedliwości wszystkich osób, które w latach 80-tych stanu wojennego sprzeniewierzyły się wymiarowi sprawiedliwości. Ludzie pełniący funkcje i stanowiska w resorcie wymiaru sprawiedliwości w tamtym okresie i skazując za działalność opozycyjną mieli pełną świadomość, że czynią to bezprawnie. Tym samym to właśnie oni łamali prawo, a nie ofiary przez nich skazywane. Oni więc ponoszą pełną odpowiedzialność za prześladowania polityczne, gdyż mieli także świadomość nielegalności stanu wojennego. Wielu „przestępców w togach” nadal zatrudnionych jest w wymiarze sprawiedliwości, jak i w innych strukturach organów władzy naszego państwa. Jesteśmy głęboko zaniepokojeni takim stanem rzeczy tym bardziej, że za prawdę i sprawiedliwość

wielu z nas przyplaciło swoim zdrowiem i życiem. Ze swej strony deklarujemy pomoc m.in. w przekazywaniu informacji o tych przestępcach ulokowanych w strukturach naszego państwa”. Zachęcamy wszystkich do przekazywania Ministrowi Sprawiedliwości wiedzy w tej sprawie z nazwiskami i adresami naszych prześladowców, jak też ich ofiar, 5. ze względu na lekceważenie osób represjonowanych przez kancelarię b. premiera Marcinkiewicza skierowano list do Premiera Jarosława Kaczyńskiego: „My, niżej podpisani przedstawiciele skonfederowanych organizacji represjonowanych wyrażamy swoją dezaprobatę wobec pism wychodzących z Kancelarii Premiera w okresie pełnienia funkcji Prezesa Rady Ministrów przez Kazimierza Marcinkiewicza – i kierowanych do osób represjonowanych za działalność na rzecz wolnej Polski, a ubiegających się o renty specjalne. Pisma te podpisywane m.in. przez p. T. Tutaka czy M. Żwiskiego w swej treści i formie są obelżywe i szydercze wobec osób srodze represjonowanych i prześladowanych za swoją walkę o wolną i niepodległą Polskę. Wyraźnie widać, iż treści tych pism nasączone są komunistycznym bełkotem popartym „dowodami” uzyskanymi z komunistyczno-SB-eckich donosów i ich agentury. Przypominamy, że to my przyczyniliśmy się do obalenia totalitarnego systemu w Polsce i Europie środkowo-wschodniej. Za to do tej pory jesteśmy dyskryminowani i poniżani. Wobec nas stosuje się także segregację prawną czy materialną, a także rentowo-emerytalną. Z przykrością stwierdzamy, że osoby piastujące wysokie stanowiska w państwie, a nasi koledzy z pierwszej i autentycznej „Solidarności” odwrócili się do nas plecami. Uporczywie zapominając o osobach trwale represjonowanych, konsekwentnie utrzymują zarazem ogromne przywileje aparatu represji i przemocy, a także własne”.

Nowa ustawa

Prezydium Zarządu Stowarzyszenia przygotowało propozycje do nowej ustawy o kombatanach oraz osobach represjonowanych opartej na ustawie istniejącej:

1. w preambule należy uwzględnić osoby, które również walczyły „o demokratyczny ład i prawa człowieka w Ojczyźnie”,
2. za działalność ponadto uznaje się:

- „poniesienie śmierci, uszkodzenie ciała lub rozstrój zdrowia trwający dłużej niż 7 dni w 1976r. w Radomiu i Ursusie wskutek działania milicji lub służby bezpieczeństwa podczas protestów robotniczych”,

- „poniesienie śmierci, uszkodzenie ciała lub rozstrój zdrowia trwający dłużej niż 7 dni w latach 1980 – 1990 wskutek działania milicji, służb specjalnych PRL lub służby więziennej w odwecie za przynależność i działalność polityczną, związkową lub religijną, w szczególności w następstwie pozbawienia wolności, pobicia w tym w więzieniach, aresztach, obozach internowania bądź komisariatach, a także z powodu udziału w demonstracjach, strajkach, protestach związkowych i politycznych”,

3. do okresów działalności zalicza się także pobyt:

- „w więzieniach, aresztach lub innych miejscach odosobnienia z powodu udziału w wystąpieniach wolnościowych w grudniu 1970r. na Wybrzeżu lub protestach robotniczych w 1976r. w Radomiu lub w Ursusie”,

- „w więzieniach, aresztach lub ośrodkach internowania z powodu działalności politycznej, związkowej lub religijnej oraz na rzecz demokratycznego ładu i praw człowieka w Ojczyźnie w okresie lat 1980 - 1990r”,

4. przepisy ustawy stosuje się również do:

- „osób zwalnianych z pracy, a także do niej nie dopuszczonych w latach 1956 – 1990 za działalność polityczną, związkową i religijną związaną z walką o suwerenność, niepodległość oraz o demokratyczny ładu i prawa człowieka w Ojczyźnie”,

5. uprawnienia nie przysługują osobie, która:

- w „latach 1956 – 1990 była współpracownikiem lub pracownikiem służb specjalnych PRL”,

- „pełniła funkcje publiczne i związana była ze zwalczaniem opozycji niepodległościowej”,

6. „osobie represjonowanej przysługuje ponadto:

- stałe miesięczne świadczenie pieniężne w wysokości średniej płacy krajowej waloryzowanej każdego kwartału i wolne od podatku oraz innych obciążeń (w tym ZUS),

- prawo do nieodpłatnych świadczeń zdrowotnych także w zakładach służby zdrowia podległych MSWiA również w zakresie leczenia, sanatoryjnego, rehabilitacji,

- prawo do nieodpłatnego wypoczynku w ośrodkach podległych MON i MSWiA,

7. „uprawnienia określone niniejszą ustawą nie przedawniają się”,

8. „organizacja zrzeszająca osoby represjonowane, o których mowa w ustawie otrzymuje status organizacji represjonowanych”.

Informacje

- W dniach 23-25 września br. w Gołdapi odbędzie się ogólnopolskie spotkanie represjonowanych. Organizatorem spotkania jest parafia Konkatedralna NMP Matki Kościoła oraz Urząd Miasta w Gołdapi.

Na spotkanie po latach organizatorzy zapraszają wszystkich represjonowanych wraz z rodzinami.

Prezydium Zarządu zachęca do wzięcia udziału w spotkaniu naszego środowiska.

- Prezydium Stowarzyszenia informuje, iż czynione są starania o pozyskiwanie dotacji celowych, a mianowicie na pomoc związaną z ochroną zdrowia. W przypadku pozyskania funduszy możliwe będzie wspieranie materialne członków (pobyt w sanatorium, rehabilitacja, zakup leków itp.) w miarę otrzymywanych środków finansowych. Jednym z warunków uzyskania pomocy jest m.in. regularne opłacanie składek członkowskich.

Ogólnopolskie Stowarzyszenie
Internowanych i Represjonowanych
08-110 Siedlce ul. Świętojańska 4/1
tel. kom. 0504-936-104,
tel/fax (25) 644-13-51
stowrep@wp.pl

Konto bankowe w Banku Spółdzielczym
w Siedlcach
13 9194 0007 0000 2613 2000 0010

Biuletyn do użytku wewnętrznego redaguje zespół
Numer zamknięto w miesiącu wrześniu 2006r.

OGÓLNOPOLSKIE STOWARZYSZENIE INTERNOWANYCH I REPRESJONOWANYCH z siedzibą w SIEDLCACH

BIULETYN INFORMACYJNY

32

W dniu 20 września 2006r w wieku 24 lat
zmarła tragicznie Magdalena Olewińska
córnica przewodniczącego Zarządu
Ogólnopolskiego Stowarzyszenia
Internowanych i Represjonowanych z
siedzibą w Siedlcach.

Januszowi Olewińskiemu i Jego Rodzinie przekazujemy wyrazy szczerzego współczucia oraz dla ukojenia bólu cytujemy słowa św. Urszuli Ledóchowskiej: „Może czasem inaczej Bóg pokieruje sprawą, aniżeli ty chciałeś, ale z czasem przekonasz się, że to, co Bóg uczynił, dobrze uczynił, choć w danej chwili tego nie rozumiałeś”.

Rocznica stanu wojennego

Ogólnopolskie obchody nielegalnie wprowadzonego stanu wojennego odbyły się tym razem we Wrocławiu z udziałem prezydenta RP L.Kaczyńskiego. Zaproszenie m.in. otrzymał przewodniczący Zarządu Stowarzyszenia Janusz Olewiński z małżonką, którego Prezydent RP w nocy z 12 na 13 grudnia, dokładnie w 25 rocznicę internowania, odznaczył **Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski**.

J.Olewiński zwrócił się do Prezydenta z prośbą o podjęcie inicjatywy legislacyjnej (wniósł własne projekty ustaw) dot. zadośćuczynienia osobom represjonowanym. Wręczył zarazem na oczach całej Polski (uroczystość była transmitowana w TV) Prezydentowi list w tej sprawie wraz z projektami ustaw. Prezydent obiecał rozpatrzyć sprawę w porozumieniu z Rządem.

Pila. Organizatorem uroczystości grudniowych w Pile był Oddział naszego Stowarzyszenia. Oprócz Mszy św., sesji popularnonaukowej, spotkania działaczy podziemia było również poświęcenie sztandaru Stowarzyszenia pilskiego ufundowanego przez tamtejsze środowisko.

Kolejna ustawa

Na prośbę ministra pracy i polityki społecznej Stowarzyszenie przedstawiło propozycje do reformowanej ustawy kombatanckiej. Zarząd Stowarzyszenia przesłał przygotowane wcześniej materiały (po konsultacjach r. 2006 ze środowiskiem). Tak, więc oprócz ustawy ws anulowania wszystkich decyzji i orzeczeń wobec represjonowanych (ustawy, która dot. odszkodowań jednorazowych) równolegle przygotowywana jest druga ustawa, która ma zapewnić stałe dodatki miesięczne i inne uprawnienia.

Zarząd Stowarzyszenia ponadto zaproponował, aby ustawą objęte zostały osoby: zwalniane z pracy, do niej niedopuszczone oraz osoby, które przeszły na zaniżone renty i emerytury. Ta grupa represjonowanych w formie odszkodowania i zadośćuczynienia powinna otrzymać:

1. w przypadku zaniżonej płacy: różnicę między wypłacanym wynagrodzeniem, a należnym na stanowisku co najmniej o stopień (grupę) wyższym od należnego,
2. osoby zwalniane z pracy, a także do niej niedopuszczone: średnią płacę krajową za okres przebywania bez pracy,
3. osoby, które otrzymały bardzo niskie renty bądź emerytury dodatkowo otrzymają jednorazowo kwotę wynoszącą wielokrotność najniższej płacy krajowej zamiast miesięcznej „renty wyrównawczej”, za okres: od dnia przyznania renty/emerytury do wieku mężczyzn 75 lat, kobiet 85 lat (statystycznego wieku życia).

W trosce o budżet państwa wypłata ww. świadczeń nastąpić winna przez pracodawcę zatrudniającego osobę represjonowaną, ponieważ to pracodawca przyczynił się w znacznej mierze do represji i prześladowań. W przypadku zlikwidowania zakładu pracy, obowiązek świadczeń spadałby na samorząd lokalny.

Podobnie osobom skazywanym przez kolegia ds. wykroczeń zadośćuczynienie i odszkodowanie wypłacić powinien samorząd lokalny lub wojewódzki w zwaloryzowanej kwocie poniesionych

strat (grzywny pieniężne, konfiskaty, praca publiczna). Jednostki terytorialne samorządowe realizując represyjne prawa stanu wojennego bogaciły się kosztem skazywanych na wysokie kary działaczy opozycji niepodległościowej.

Apel

Stowarzyszenie do Prezydenta RP, dysponującego inicjatywą ustawodawczą, wystąpiło z *Apelem* (obszernie uzasadniając) o przygotowanie i zgłoszenie nowych projektów ustaw:

- o zaniechanie planowanej nowelizacji ustawy o ujawnieniu informacji zawartych w dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990,
- o przygotowanie i zgłoszenie projektów ustaw o zdegradowaniu funkcjonariuszy organów bezpieczeństwa PRL, twórców i realizatorów stanu wojennego Polsce oraz pozbawieniu ich przywilejów emerytalno-rentowych,
- o lustrację naukową nauczycieli akademickich i naukowców,

Internet

W Siedlcach przewodniczący Stowarzyszenia Janusz Olewiński wystąpił do prezydenta miasta o podjęcie przedsięwzięcia dotyczącego uruchomienia w mieście **darmowej bezprzewodowej sieci Internet**.

Inwestycja owa jest możliwa do zrealizowania. Świadczy o tym fakt, że bezpłatna sieć jest aktualnie budowana w Rzeszowie i Płocku oraz przygotowywana w Pruszkowie. Koszt projektu jest także w zasięgu możliwości budżetu naszego miasta, tym bardziej, że, jak wskazują przytoczone przykłady, większość kosztów pokrywają dotacje z Unii Europejskiej. Można też i trzeba skorzystać z dotacji z wojewódzkich. Sieć taka umożliwiłaby większości mieszkańcom stały dostęp do Internetu oraz usług realizowanych za jego pośrednictwem, stworzyłaby możliwość nieograniczonego dostępu do wiedzy w dosłownym znaczeniu tego słowa, co z kolei owocowałoby jego atrakcyjnością również w oczach potencjalnych inwestorów, a zatem i rozwojem naszego miasta.

Budowa darmowej, bezprzewodowej sieci pozwoliłaby nam wejść również do grona najlepiej rozwiniętych informatycznie miast Europy.

Realizacja powyższego przedsięwzięcia polega na usytuowaniu w mieście punktów dostępu

zlokalizowanych np. na dachach obiektów oświatowych i urzędów. Poprzez ten system otrzymujemy m.in.: sieć zapewniającą szybki dostęp do Internetu szkołom i urzędom, bezpłatną sieć telefonii internetowej VOIP (Voice over Internet Protocol), kilkadziesiąt kamer systemu monitoringu wizyjnego czy inteligentne sterowanie ruchem ulicznym. Rozwiązanie np. w Płocku sprowadza się do budowy szkieletowej sieci, do której wpięte zostają punkty dostępowe. Dostęp do sieci możliwy jest dla każdego użytkownika komputera, wyposażonego w kartę Wi-Fi, znajdującego się w promieniu do 300 m. od punktu dostępowego. Przepustowość łącza bezprzewodowego wynosi od kilku do kilkunastu megabitów na sekundę i jest w zupełności wystarczająca dla zapewnienia szybkiego dostępu do Internetu.

Całkowity wkład finansowy, który ma ponieść użytkownik, to jednorazowy wydatek kilkudziesięciu złotych na zakup odpowiedniej karty jak np. karty Wi-Fi.

Zrealizowanie powyższego jest możliwe tym bardziej, że Spółdzielnia Mieszkaniowa również zainteresowana jest rozwiązaniem tego problemu, gdyż lokatorzy sami lub za pośrednictwem różnych firm wg. opinii prezesa Spółdzielni, opłatają pajęczyną klatki schodowe. Realizacja tego pomysłu w Siedlcach już się rozpoczęła. Powyższe propozycje zalecamy wykorzystywać przez środowiska represjonowanych we własnym mieście. My też skorzystamy z tego darmowego Internetu i będziemy mieli o wiele łatwiejszy kontakt.

Ogólnopolskie Stowarzyszenie
Internowanych i Represjonowanych
08-110 Siedlce ul. Świętojańska 4/1
tel. kom. 0504-936-104,
tel 25 - 644-13-51
stowrep@wp.pl

Konto bankowe:
Bank Spółdzielczy w Siedlcach
13 9194 0007 0000 2613 2000 0010

Biuletyn do użytku wewnętrznego redaguje zespół.

Numer zamknięto w miesiącu lutym 2007r.